

**FOGARASY
ATTILA**

**IRODALMI
LÉPEGETŐ**
**STÍLUSGYAKORLATOK,
PARÓDIÁK,
SÍRVERSEK
ÉS EGYÉB
VICCES
DOLGOK...**
(2010-2016.)

**PILISVÖRÖSVÁR
2017**

*„Hiába vet fel a steksz,
Vár reád úgyis a Styx!”*

Janus Pannon(gsm)ius

Titus telójára

Bőszén nyomkodod, ó, Titusom, mobilodnak a gombját.
Ájfon az, úri kütyű: száz lepedőbe került.
Úgy hiszed, így okosoknak tiszteletét el is éred?
Bár a telód okos, ím: tenmagad ostoba vagy!

Balassi Bálint

**Mikor kedvesének hódolt az nagy
hűtlenségéből gyógyulván**

Én édes jószágom, kedves kis jószágom, szép szemeidnek rabja
Lettem szerelmesen, gyönyörű kedvesem, feljött életem napja,
Mikor téged látlak, örülök az mának, szívemet friss vér hajtja.

Tavaszi vizeken árad az szerelem, madarak dalla hallik,
Szellő száll, szöszmötöl, pajkos pitypang szöszöl, ajkam mézre hajlik.
Száguldó paripák kedvemet dobogják, az boldogság hajnallik.

Én ékes palotám, szerelmes kalodám, fejem öledbe hajtom,
Uralkodj felettem, lelkem az lelkedben, igazán ezt ohajtom.
Nincs más ez világon, kire jobban vágyom: csak nevedet sohajtom.

Zrínyi Miklós

Az jó lovass katonák vitéz böcsületének hírkoszorúja

Jó lovass katonák élete mindenkor
Veszélyes szolgálat, halálos is olykor.
Lócájuk deckaágy, az életük kóbor,
Örömet nem ad, csak a lyeány s a jó bor.

Magyarok országát át meg átnyargajják,
Törökök hordáját át meg átyuggattyák.
Menekülnek mastan gatyás ebugatták,
Megettök az vészes parittyát zúgattyák.

Szolimán hada jut csúfos nagy kudarcra,
Igaz magyaroknak győzelmes az harca.
Erdélynek sem lészen eztán terek sarca,
Lófő székelyöknek felderül az arca.

Magyarik, honfiim, édes jó pajtásim,
Az fazakban rotyog már az én jó pájslim.
Nem ronttya el kedvem se Hasszán, se Kászim,
Versem végire is mindig akad pár rím.

Fejjem fölött holló szántya a kék eget,
Fekete téntával nem írom híretem,
Szablyámnak élivel keresem béretem,
Vitéz böcsülettel szolgálom népemet.

Messze... messze...

(Ami Babits Mihály verséből kimaradt)

Oroszhon. Hagymakupolák.
Trojka szalad a sztyeppén át.
Viasz Lenin és matrjoska,
Vodkát vedel az Aljoska.

Finnhon. Csodás vízi világ,
Szauna, faház, bús gyertyaláng.
Ezer tó és csodamalom,
Häkkinen csúszkál a havon.

Izland. Gejzír vízben izzad.
Korán szürkül, későn virrad.
Kopár sziklák, vak kalderák,
Tengerparton tarisznyarák.

Dánhon. Viking ősök hona.
Aranylik a dán korona.
Hamlet töpreng: „Legyek-e még?”
Egon Olsen olajra lép.

Törökhon. Zajosan keleti,
Hastáncos magát kelleti.
Bezár a bazár? Ez bizarr!
Jumurdzsák megint itt kavarr...

Ausztria. Kék Duna, jódli.
Hózentróger, sí és ródli.
Schwarzenegger, Ferenc József,
Eurótól duzzadó zseb.

Hollandushon. Szabad ország.
Füves partik, vad tivornyák.
Gondtalan a polgár, paraszt:
Ha odamész, ott is maraszt...

Messze... messze... még messzebb...

(Ami Babits Mihály verséből ugyancsak kimaradt)

Kína. Nagyfal, tiltott város.
Nagytóke profittal páros.
Bányák, gyárak, MADE IN CHINA,
Legtöbb cikkük bővli, sajna.

Japán. Csocsoszán, Szuzuki.
Pinkertonunk nem bírta ki.
Nippongibbon-rezervátum.
Fuji felett lengő fátum.

Thaiföld. Párás dzsungelmeleg.
Szexre vágyó dzsentlemenek.
„Ha bukszája duzzad, nem kong,
Várja önt a mesés Mekong!”

Kambodzsa. Khmerek otthona.
Népiirtásnak már nincs nyoma.
Akit nem gyötör a rang-kór,
Erdő mélyén várja Angkor.

Tibet. A világ teteje.
Felemel Buddha ereje.
Kolostorok felhők felett.
Jakok, juhok, fennsík, hegyek.

Ausztrália. Fegyencsziget.
Sivár puszta, dzsungel, liget.
Koala, dingó, kenguru,
Kikandikál az Uluru.

Afganisztán. Népe jajgat.
Szétlőtt fejű Buddha hallgat.
Fegyverek, bomba, aknazár.
Ősi kultúra, friss halál.

Jónás könyve

(Limerikköltemény Babits Mihály verse nyomán)

Gonoszság lepte el Ninivét,
Bujaság magvait hinti szét.
Korcs tanok mérgezik,
A népe vétkezik
Tagadva teremtő Istenét.

Szólt az Úr emiatt Jónásnak,
Pontosan őneki, nem másnak:
„Menj el a városba,
Bűnöket átkozva –
Küldelek nagy égi tolmácsnak.

Szólj nekik, míg szóból értenek,
Ördögé városuk nem lehet;
Bánják meg tetteik:
Negyven nap eltelik,
S kő kövön nem marad! – Ezt tegyed!...”

Nem örült ennek a rest Jónás:
„Hálátlan, hívatlan hivatás;
Szólani ezeknek?
Feszítnek, szegeznek...”
S szólt az Úr: „Ha te nem, hát jó más...”

Keletlen elindult Jáfónak,
Érezte lelkét túl fájónak.
Felszállt egy hajóra,
De rosszra, nem jóra,
Vak mélyét használva hálónak.

Elindult bárkája Tarsisba,
Isteni áldásban megbízva.
Ám az ég beborult,
Haragja sokasult,
S lettek a hullámok elhízva.

Megijedt akkor a kapitány:
„Ki tehet minderről, mely zsvány?”
Meglélik Jónást ott:
Reszketett, s rókázott.
„Egy zsidó!? A bűnös ez – nyilván!”

Megfogták Jónást a rémültek,
Tengerbe bedobni készültek.
Bele is vetették,
Szavát se vehették,
S íme: a hullámok békültek.

Jónásnak orrába víz szaladt;
Küld néki Urunk egy nagy halat.
Bekapta előlről,
Dacot ki felőről
Három-négy éjsötét nap alatt.

Bálnában Jónásunk kifakadt:
„Rendeld már vissza a nagy halat!
Parancsod betartom,
Beszédem megtartom:
S leronthatsz várost és várfalat.”

Jónást a cet ekkor kiköpte,
Gyönyörű ívet írt le röpte,
Nyálkás nagy turha lett
A parton. Úgy esett.
Haragját ím az Úr törölte.

S szól az Úr újólág Jónásnak:
„Törvényem megfelel, jó másnak,
Csak nékik nem klappol?
Az ördög elhappol
Egy egész nagyvárost magának...

Fenyegesd meg ezért Ninivét,
Hullva hull, ellenem, aki vét!
Negyven nap hogyha múl,
Kő kőről mind lehull:
Elpusztul a város és a nép!”

S elindul Jónás a városba,
Bujába, bűnösbe, átkosba,
Átadni a kódot:
„Teremtőnk csalódott.”
S feltűnt a távolból a Kasbah.

Első nap eljut a bazárba,
(Szombaton sem volt az bezárva),
Kufárok nevetik,
Gúnyolják, megvetik:
„Nem szökken szándékod ma szárba.”

Másodnap eljut a Sohóba,
Mindenki a rosszhír-hozóba
Beleköt. Leköpik.
Rosszlányok nevetik,
Tréfából hozzák őt csak szóba.

Eljut így végül a Kashbába,
Fáradt már a feje, s a lába.
Oszlopra felteszik,
Kedvét jól elveszik,
Száját, hogy jártatja hiába.

Ekkor egy bösz átkot sző Jónás,
Városra szörnyű nagy káromlás:
„Harminchét rövid nap,
Sötétül majd a nap:
Könnyek közt eljő a váromlás” –

Üvölti Jónás és kiszalad,
Végigfut városon perc alatt,
Kijut a pusztára,
– Eszelős tisztára –,
Sátort ver óriás tök alatt.

S mivelhogy intelme Jónásnak,
Félelmét ébreszti egy s másnak,
Hozzá ott betérnek
Kérdezni a népek,
Hány napja van még a világnak.

S rettegni kezd akkor Ninive,
Fájni kezd asszonyok, nők szive,
Gyermekük életét
Meghagyni kérlelék,
S gyarapszik Úristen sok hive.

Jónást nem lágyítja kérlelés,
Hitét nem rongálja kétkedés:
„Hiába is sírnak,
Nem marad itt írماغ,
Még húsz nap, s nem lesz több ébredés!”

És lapoz a naptár, napra nap,
Eljő az utolsó virradat.
Majd dél lesz és este,
De hiába leste
Jónás a várost; az áll, marad.

„Becsaptál engem, jó Istenem!
– Hörögte Jónás torz-színtelen –
Minden szóm hiába;
Pusztába kiáltva...
Próféta voltam, s most? Nincstelen.”

Történt, míg Jónásunk prófétált,
Belőle Isten így profitált:
Szavai elértek
Sokakhoz, s megtértek,
Bosszútól ezért az Úr elállt.

S szólt az Úr Jónásnak legvégül:
„Nézzed, a mindenség hogy mélyül!
Csillagok felgyúlnak,
Országok elmúlnak,
Kicsi az ember, hát elszédül.

Te csak menj, s szüntelen prédikálj!
Ne kérdezd, Ninive miért áll!
A büntetést, türelmet,
Hagyd rám, s hogy üzenjek,
Ha fenyeget mindent a zord halál.”

Így szólt az Úr, s Jónás hallgatott,
A nyugvó nap lassan ballagott,
Fénylett nagy Ninive
Minden cifra köve.
S lakója mind nyugton alhatott.

Noé bárkája

(Limerikköltemény)

Egykor az ember úgy elvadult,
Szívbeli jósága elfakult.

Megunta az Isten:

„Nem tűröm ezt itten!

Törlöm, ki szavamból nem tanult!”

Kérette ezért a színéhez
Noét, ki közel állt szívéhez

– Jóságos volt s igaz,

Bűnösök közt vigasz –

S így szólott maradék hívéhez:

„Halljad ím parancsát Uradnak:

Szerkessz egy nagy hajót magadnak,

S szállj fel családoddal

S minden állatoddal,

Melyek szállnak vagy földön szaladnak.

Mindenből párosat fogj be ott,

Igyekezz: léssen az mind halott,

Aki nincs a bárkán,

Ha kitör az orkán;

Nem látja többé a holnapot!

Küldetek vízözönt a Földre,
Bűnöket, rosszakat törölve;
Vizekkel megáldom,
Tisztítom, megváltom
Ím azt: hogy jó legyen örökre.”

Felfelel Noé a nagy Úrnak:
„Nem mondom én magam hajósnak,
És áctudományom,
Uram, instálom,
Nem érzem igazán valósnak.

Mint járjam vizeid vad árját,
Mint merjek ekkora nagy bárkát
Tengerre feltenni,
Világba elmenni,
Nem tudván színét és fonákját?”

„Hagyjad el valahány kifogást,
Megtudhatsz Tőlem minden fogást:
Terveket, ábrákat,
Koordinátákat.
Kezdjed el máris az ácsolást!

Háromszáz sing legyen a hossza,
Rekeszekre kellőn beosztva,
Szélessége ötven,
Hogy férjetez többen,
S harminc sing menjen a magosba.

Fenyőfa alkossa a testet,
Vízállón deszkákat illesszed!
Ehhez tegyél szurkot,
Nádfonatot, hurkot.
Csapokat használj, ne vasszeget!”

Így szólt a Világot Tervező,
Szándéka nagyon is kedvező,
Hogy Noé s családja
E munkát ellátja.
Mert Ő az Osztó és Nevező.

Épülget lassacskán a bárka,
Szárason bár, s a nép furcsállta:
„Hülye vagy te nagyon,
Hiszen ez kész nagyon!
Vitorlát feszítesz pusztába?

Gondolod, utazhatsz vaj’ ezen,
Víz helyett homokon, porszemen?
Orvoshoz menj, bolond,
Úgy tűnik, nagy a gond...” –
Gúnyolják ácsunkat ezeren.

Ő csak ment, s szerelgetett némán,
Futva föl s újra le a létrán,
Baltája suhogva
Fénylik a magosba’.
Nem töpreng röhejen és écán.

S elkészült a nagy komp egy napon,
Büszkén állt, s fáradtan a taton
 Noé apánk, a jó:
 „Micsoda stramm hajó,
Építve mennyei alapon.”

És akkor eladta mindenét,
Földjeit, házát és ékszerét.
 Élelmet eleget
 Bárkába azon vett.
Egy évre mérve a készletét.

Hajóba cipelték a sok jót:
Gabonát, hallisztet, sós toklyót,
 Szőlőnek vesszejét
 (Új bornak örömet).
Raktára színültig telve volt.

Azután jöttek az utasok,
Állati népekből véve sok:
 Vadak és szelídek,
 Farkas és szelindek,
Patások, hüllők, ormányosok,

Oroszlán, hópárduc, jaguár,
Cinege, sólyom és kazuár,
 Oposszum, réti sas,
 Coyot és fajdkakas.
Nőstény és hím szerint mindahány.

Csóválja fejét a sok zsidó,
Noéval dühödten ordító.

„Már csak ez hiányzik:
Menhelyet csinálsz itt,
Életünk sorát felfordító!”

„Pusztítsd el innen e sok vadat,
Különben felgyújtjuk házadat!

Rondák és rühösek,
Bőgnek és büdösek!” —
Zúdul reája szóáradat.

Noé azonban választ sem ad,
Felhúzza ím a hajóhidat,
Bárkája ajtaját,
Mindegyes ablakát
Becsukja, s tömít minden lyukat.

Megdördül ekkor a magas ég,
Villámok ezreit szórva szét.
Fekete felhőből
Víz árja kiömöl,
S beborít mindent a hordalék.

Negyven nap, s negyven éj egybefoly,
Víz árja hegyeken túlhatol,
Nem hághat hátára
Csak Noé bárkája.
S néma csend köszön a víz alól.

Negyven nap múltán a Vizözön.
Véget ér, Noéra nap köszön.
Árbócra fölmászik:
Mindenütt víz látszik,
Sehol egy hegy a látókörön.

Nehéz a túlélők élete,
Fogyóban raktárnak készlete:
Néhány vad éhen halt:
Velük a faj kihalt.
Noénak főhetett a feje.

Hét hónap múlva hajó farát
Meggfeklette az Ararát.
Még néhány hosszú hét,
S látszik a hegyvidék:
Kaukázus ormai odaát.

Noénak támadt egy ötlete,
Ott volt épp hollónak ketrece,
Kalitot kinyitja,
Menne a szabadba:
„Élelmet keresni lesz esze.”

Csalódva jön vissza a madár,
Mivelhogy élelmet nem talál.
Elmúlnak új napok,
S galamb kel égre ott.
Begyében semmi sincs, visszaszáll.

Hét hétre jó, és a víz apad,
Látni már végig a szárazat.
„Bosszant e tenger-lét!”
Kienged új gerlét;
S talál az olajfaágakat.

Népével Noé most leborul:
„Életünk köszönjük, óh, nagy Úr!
Hitünket megtartjuk,
Uralmad akarjuk,
Bűntelen élünk majd, s igazul.”

S szólott az Úristen intelme,
Megérti mind a szív, mind elme:
„Békében éljetek,
Egymással férjetekek!
Törvényt és erkölcsöt tisztelve!”

S megnyílik bárkának ajtaja,
Kirajzik állatok sok faja,
Új város alakul,
Dolgozik és tanul
Túlélők nagyja és apraja.

A napnak éltető sugarát
Élvezik: új világ tavaszát.
S bárkának romjait,
Özönvíz gondjait
Elfedi bölcsen az Ararát.

Gyászlimerikek Lőrinczy Huba tanár úr halálára

Teremtésben ez nagy hiba:
Mehalt a Lőrinczy Huba,
 Cerberosz nem ugat,
 Vele halt a Nyugat,
Ambrus, Szabó, s Török Gyula...

Beszéltünk róla „leg”-ekben,
Lakik most a csillagokban.
 A neve: Lőrinczy –
 Nem hajlott gerince.
„Minden egész eltörött” van.

Kukorékolja Freud-kakas:
„Mehótt Lőrinczy, a nyakas.
 Nem húz már papucsot:
 Felejtí Babitsot.
Fenn az ernyő, még sincsen kas.”

Sírfelirat
(*A halott Huba hebegi*)

„Nem kell már kupa és fatál,
Síromon kicsikó kapál,
 Véget ért mára itt:
 Leteszem Márait.
Gozsduba kötött a halál.”

Sírfelirat II.

Nem volt se pesti, se móri,
Szombathelyen élt a csóri.
Gyászvár: eben guba:
Meghalt jó L. Huba.
Ennyi volt: memento mori.

Sírfelirat III.

Gyász. Halál: omnia vincit.
Elvesztettük jó Lőrinczyt.
Egyszerre égbe ment.
Szokja a végtelent.
Keresheted őt, már nincs itt.

A világ vad tohuvaobhu
S még kérde: „Te, hova Huba?
Bizony az égbe ment,
Nincs több enjambement,
Akarta: Isten. Gott. Boha.

„Lecsuklik minden pilla most”,
Találsz Szombathelyt villamost?
S hol van a tanár úr?
Felhőkön kirándul,
S nem látja többé a Szamost*?

*T. képpen: Perintet vagy Gyöngyöst, de így sehogy se jön ki a rím...

Nem volt vén, sem kicsi buba,
Élt egy úr: Lőrinczy Huba.
Imádta a Haladást,
De a halál vermet ás't.
Ugyan, mit néki Hekuba!

Volt egy úr: Huba, Lőrinczy
Nem volt óriás, se ficni.
Éltében nem henyélt –
Untig tücsökzenélt:
A halál neki már bliktri.

A halál ím Hubába dűtt,
Nem imád tücsökhegedűt,
Lakhelye egy kubus,
Szájában obulus,
Léte már végleg lemerült.

Az élet Hubára ráunt:
Gyász, könnyek, circumdederunt.
Már örökös rendben
Fekszik cinteremben.
Nem iszik konyakot és rum't.

Nézd a halált, a rút bestét,
Kukacoknak dobta testét
Lőrinczynknek gazul.
Az égbolt már lazul
S várjuk csillagok estét.

A romantikusok halálai

(Magyarország, XIX. sz.)

*Így haltak a romantika bölcsei:
Vörösmarty, Jókai és Kölcsey, etc...*

Kecskeméten született
S alkotott színműveket,
Hátra volt még egy aktus:
Elvitte egy infarktus.

(Katona József. 1830.)

Kazinczy után vezér,
Tisztelték nagyon ezér'.
Mikor meghalt urasága,
Lett neki egy Társasága.

(Kisfaludy Károly. 1830.)

Törékeny volt és beteges,
Jó ember és igen szerény,
Versei száma nem tetemes.
Temették Szatmárcsekén.

(Kölcsey Ferenc. 1838.)

Szerette nagyon a Rózát,
Egyaránt a verset, prózát.
Harcolt Bonaparte ellen,
A stílusa: szív és kellem.

(Kisfaludy Sándor. 1844.)

Nem bántja már az „Egy gondolat...”,
Utolsó perce de ronda lett!
Tölgyfa, kőszirt, gyertyaszál?
A szívében dzsida áll.

(Petőfi Sándor. 1849.)

Hamar elég lett a jóból:
Bot levék a nyűtt vonóból.
Ötvenöt mikor kitelt,
Nem kapott többé hitelt.

(Vörösmarty Mihály. 1855.)

Lucifer, Ádám és Éva –
Színházakban ma is téma.
Jeles költő e korban.
(Kiszzenvedett vízkórban.)

(Madách Imre. 1864.)

Megverselte sok-sok éve:
Magyarból lesz oldott kéve,
Melynek oka gaz árulás.
(Elvitte őt szívtágulás.)

(Tompa Mihály. 1868.)

Letette végleg a lantot,
Balladát nem ír alatt ott.
„Mért hallgat, mondja, Sire,
Mint megannyi puszta sír?”

(Arany János. 1882.)

Nem mesél már Jókai?
Megvannak jó okai.
Végrendelve kérte ő:
Tetemét ne fedje kő.

(Jókai Mór. 1904.)

A nyugatosok halálai

Nem volt se lusta, se nyafka,
Csak boldogtalan a Kaffka.
Színekről már nem danol:
Elvitte őt a spanyol.

(Kaffka Margit. 1918.)

Őrző volt egy ronda korban,
S porrá lett alatt a porban.
Szent Mihály útján suhant:
Altatja s befedi hant...

(Ady Endre. 1919.)

Szerette nagyon az életet,
S vett a Léthéhez bérletet:
Meghótt Tóth Árpi, szegény,
Létére nem volt igény.

(Tóth Árpád. 1928.)

A szájában obulus:
Megölte magát Gyulus,
Anna örök, de nem ő,
Tanú rá a temető.

(Juhász Gyula. 1936.)

Isa pur lett Kosztolányi –
Maradt belőle jottányi?
Ágytálra nem vágyik ő,
S nem várja már ágyikó.

(Kosztolányi Dezső. 1937.)

Csillagfénytől már ő bandzsa,
Égi verse is halandzsa,
Enciklopédiát nem írhat,
Koponyák körül utazhat.

(Karinthy Frigyes. 1938.)

Mindenki tisztelte elméjét,
Ám a rák megrágta géégéjét.
Nem óvta meg Szent Balázs,
Elfogyott az apanázs.

(Babits Mihály. 1941.)

Elenyészett Túri Dani,
Róla többet nem hallani.
Megllett-e a hét krajcár?
Obulus a neve már.

(Móricz Zsigmond. 1942.)

Megölték őt, ki csak költött,
Szavakat egymásba öltött.
„Hagyjuk a gyilkolást abba!” –
Üvölti fülünkbe Abda.

(Radnóti Miklós. 1944.)

Lóci felnőtt, óriás,
Büszke is rá, nem vitás.
Koporsója ki-be dűl,
Rajta tücsök hegedül.

(Szabó Lőrinc. 1957.)

Nem kell neki kamásli:
Mehalt szegény Tamási,
Székelységnek alfája.
Elfogyott az ölfája.

(Tamási Áron, 1966.)

Tengerészsapkája árva,
Testének nagy része lárva.
Nem mond már „Egy mondat”-ot,
Köztünk nem maradhatott.

(Illyés Gyula. 1983.)

Elmúltak mind a nyűgei:
Égre szállt Panyigai.
Most már a holdban csónakoz',
Sírján rongyszőnyeg szakadoz'.

(Weöres Sándor. 1989.)

halandzsa classica

mennyi még a panyiga?
bizony már csak két giga

mit szól hozzá kudora?
fusson vagy lesz dudora

nehéz-e a talatta?
meg is görnyedsz alatta

kicsoda a kiszera?
csúszó-mászó vipera

micsinálsz a szebékkal?
megkínálom ebédde

hová lett a bim-bam-busz?
elvitte a kis krampusz

jön-e latabagomár?
itt van már a kapunál

Jegyzetek:

- „kotta kudora panyigai” (Weöres Sándor: Táncdal)
„Latabagomár ó talatta latabagomár és finfi”
(Kassák Lajos: A ló meghal, a madarak kirepülnek)
„...lehet-e kiszera méra bégeva szebékkal visszaadni.”
(Karinthy Frigyes: Halandzsa)
„Alabama bim-bam-busz” (Kiszámoló)

Locsolóversek

Janus Pannonius

Eddig a ruszki szagolta csupáncsak a Krasznaja Moszkvát,
S most Pannónia is érzi a dús szagokat.
Snapszot elő, gyerekeknek a cifra tojásokat adjad!
Öntsed a szeszt, pacsulit: ifju hazánk lazul itt.

Petőfi Sándor

Talpra, magyar, itt a Húsvét,
Lánykákat locsol az úrnép,
Asszonyt is, hogy ne fonnyadjon,
Piros tojást nekünk adjon!

Arany János

A kezemben nemzetiszín flaska,
Lánynak szolgál, ha már nagyobbacska.
Meglocsollak szótalánul biz én,
S elevezünk a boldogság vizén.

Ady Endre

Úri dőlyf és rongyos purdék,
Ez itten a magyar Húsvét.
Perc-emberkék, Tökmag Jankók;
Szabad mondani a frankót?

Babits Mihály

Csak én bírok kölnimnek öntője lenni,
első s utolsó mindegyik szagomban,
a mindenséget vágytam locsolóversbe venni,
s egy „kicsiny fűszál”-nál tovább nem jutottam.

József Attila

De szeretnék húsvétolni,
Egyszer tiszta szívvel szólni,
Piros tojást begyűjteni,
Repedt kályhám begyűjtani.

Míg a kölnit szétspriccolnám,
Tojásaim mutogatnám,
Dicsekednék fának-fűnek:
Nekem bejött ez az ünnep!

Váci Mihály

Nem elég kicsavarni,
de önteni is kell,
nem elég rázogatni,
de dönteni is kell,
és nem elég spriccelgetni,
de zúdítani kell,
ki pirost tojást akar,
hímeset, döggivel!

Varró Dániel

„Jártam a zöldellő Bakonyban,

Ibolyát láttam a pagonyban.

Kék volt a virága.

(A bótban derága!)

Szabad-e locsónyi?” – „De nyomban!”

Isten hozta Varró Danit!

1. alcím: limerik-sextett
2. alcím: varródiák

Itt van, megjött Varró Dani
rosszkedvünket feloldani.

Virtuózan rímel,
nem ámmal és ímmel.

Ne tessék hát aggódani!

Itt van, megjött Dániel,
ne szökjön a mámi el!

Ütött az óra
találkozóra,

a könyvtárba gyűjön el!

Lesz itt sms, limerik,
mind fitt, friss, nem mirelit.

Kínrím és asszonánc,
mindenki vihorász:

humora svábot kiterít.

Vörösvarra jött a Varró,
költészete felkavaró:

rekeszizmot rángat,
szakítja a gátat.

Egyszóval ő: pöpec, baró!

Rímet varr a Dani gyerek,
ettől lesz a verse kerek,
 alliteráció,
 csuda egy náció,
üldözik is a sikerek.

Itt van, megjött Varró Dani,
meg is nyílt a varroda, ni!
 Nem fércmű egyik se,
 ért hozzá az ipse.
Ennyit bírtam elmondani...

(Író-olvasó találkozó 2014. május 8., Városi Könyvtár)

Maszat-hegyen túli magyar népdal

(Ad notam: De szeretnék hajnalcsillag lenni)

De szeretnék Varró Dani lenni,
Rímes beszédekben elmélkedni.
Verset írnék mindennap szakmányba',
Legjobb lennék a költő szakmába'.

De szeretnék Varró Dani vanni,
Rímet egymás alá rakosgatni,
Jó kedvűen egész nap dalolnék,
Mosolyogna reám a magos ég.

(Író-olvasó találkozó 2014. május 8., Városi Könyvtár)

Varró Dani köszöntése

– Hová mégy, földi? – Oda, ni!
Futok, itt a Varró Dani!

– Ne siess, mondd el, ő kicsoda,
Hol lakik, s szakmája micsoda?

– Épészmérnök, rímmenedzser,
Maszatoló művész,
Cilinderből eposzt ránt ki,
Mint valami bűvész.

Itt lakik a szomszéd házban,
Grimasz utca négyben,
Egy perc alatt tíz rímet gyárt
Hosszában-széltejében.

Térképész is, mint Arszenyev,
Felfedi a Maszat-hegyet:
Túloldalán vajh mi lehet.
Vajon honnan vesz ihletet?

Akárhogy is, nagy költő ő,
Kevés hozzá emberöltő,
Ilyen még egy megszülessék,
S minden versét így szeressék.

De huncut is ám ez az ember,
Szakálla, ha nem is kender,
Csak azt írja le olykor-olykor,
Amit valójában gondol.

Más embernél úgy van ez:
Intő példa Szókratész,
De aki ily szókra tesz szert,
Annak a vers móka, desszert.

Nem jön már rím több a számra,
Igyék azúrt bögreszámra!
Azt gondoltam még mondani:
Isten hozott, Varró Dani!

(Író-olvasó találkozó 2015. november 26, Művészetek Háza)

Bűvölő

Varró Daninak

Áldások

Akinek a lába hetes,
Áldja meg a tiszteletes,
Búzája bőséggel nőjön,
Fazakába tyúkhús főjön!
Haj, dani-dani-don...

Akinek a lába tízes,
Minden napja legyen ízes,
Szekeérének alja legyen,
Kerülje el őt a szégyen!
Haj, dani-dani-don...

Akinek a kedve széles,
Jusson mindig mákos-béles,
Annyit egyen, mennyit akar,
Hossza legyen: Párizs–Dakar.
Haj, dani-dani-don...

Átkok

Akinek a kedve lapos,
Ne szolgálja ki a csapos,
Hétszer álljon be a sorba,
A bögréje legyen csorba!
Haj, dani-dani-don...

Kinek lába negyvenkettes,
Mindig bűdös legyen, s retkes,
Minden bütyke bedurranjon,
S alul legyen minden rangon!
Haj, dani-dani-don...

Akinek a kedve durci,
Ártson meg neki a murci,
Pincelépcsőn hengeredjen,
Orra vére megeredjen!
Haj, dani-dani-don...

(Író-olvasó találkozó 2015. november 26, Művészetek Háza)

Villon tudományosan

De hol van a tavalyi $0\text{ }^{\circ}\text{C}$ alatt képződött csapadék, amely a vízpárát tartalmazó levegő további lehűlésével jön létre, amikor a képződött jégreszecskékre kristályosan további jégreszecskek fagynak?

Rémes rímek

Kérdezzétek Kosztolányit:
A magyar mért kosztol annyit?

Jól tudta azt Berzsenyi:
Szerencsétlen egy zseni.

Jól tudta azt Csokonai,
Hogy a rezgő kocsonya mi.

Jól tudta azt Ady Endre,
Mért van szükség hadi rendre.

De nem tudta Szép Ernő,
Mi a tévéképernyő.

Öngyilkos lett Juhász Gyula,
Mert Annától ellágyula.

Téma és variációk egy klasszikus epigrammára

Kölcsey Ferenc
EMLÉKLAPRA

Négy szócskát üzenek, vésd jól kebeledbe, s fiadnak
Hagyd örökül ha kihúnysz: A HAZA MINDEN ELŐTT.

Variációk:

A HÁZASSÁGRÓL

Három szót üzenek, vésd jól kebeledbe, s fiadnak
Hagyd örökül ha kihúnysz: BALGA, KI HÁZASODIK.

AZ ELMÚLÁSRÓL

Három szót üzenek, vésd jól kebeledbe, s fiadnak
Hagyd örökül ha kihúnysz: SÍRBA HANYATLASZ UGYIS.

A GYENGÉKRŐL

Négy szócskát üzenek, vésd jól kebeledbe, s fiadnak
Hagyd örökül ha kihúnysz: HULLJON A FÉRGESE MIND!

A PLÁGIUMRÓL

Négy szócskát üzenek, vésd jól kebeledbe, s fiadnak
Hagyd örökül ha kihúnysz: LOPNI BETŰT SE LEHET.

Variációk egy klasszikus rímre

„Almát eszünk ma, rá diót.
és hallgatjuk a rádiót.”

Kosztolányi Dezső 1920-30 körül

Variációk

1940-es évek:

Almát eszünk ma, rá lóhúst,
s hallgatjuk a ruszki kórust.

1950-es évek:

Almát eszünk ma, rá diót,
s hallgatjuk a néprádiót.

Két további változat:

Barackot eszünk ma, csengőt,
s figyeljük – szól-e? – a csengőt.

Citromot eszünk: magyar narancsot,
Rákositól kaptuk a parancsot.

1960-as évek:

Banánt eszünk ma, rá mangót,
s hallgatjuk a Mambó magnót.

1970-es évek:

Fügét eszünk, s rá datolyát,
s hallgatjuk a La Palomát.

1980-as évek:

Mangót eszünk ma, rá kiwit,
és hallgatjuk az MTV-t.

1990-es évek:

Kiwit eszünk s avokadót,
s hallgatunk vagy negyven adót.

2000-es évek:

Jujubát eszünk, rá licsit,
S mp3-azunk egy kicsit.

„Cirmos cica, haj!”

Téma és variációk egy mondókára

Archetípus

Cirmos cica, haj!
Hová lett a vaj?
Ott látom a bajuszodon,
Most lesz neked jaj!

Urbánus változat

Cirmos cica, ajvé!
Hová lett a szajré?
Ott látom a bajuszodon,
Most lesz neked majré!

Kóser változat

Cirmos cica, kóser.
Hová lett a jó ser?
Ott látom a pajeszodon,
Baj lesz ebből: mószer.

Nép-nemzeti változat

Cirmos cica, szittyá!
A tejbe aprítja,
Ott látom a varkocsodon,
Népem haragítja.

Disztichon változat

Kamra közepen a félelem éled, kiscica kushad:
Ráragadott – ez a baj – macskabajuszra a vaj!

(Gyűjtötte: Künikosz)

Pajzán irodalmi limerikék

Jókai és a rossz nyelvek

„Grósz Bellát elvette Jókai,
Bizonyal voltak jó okai.
 Fiatal menyecske,
 Sót nyaló vén kecske,
Vagyona vonzó, nem bókjai.”

Cyrano de Bergerac

Ismeritek Cyranót,
Ki szeretgeti Szerénát?
 Orra mint a lőcs,
 Vagy mint akós kulacs.
Csak ő gúnyolhatja. Szerinte.

Weöres Sándor-variáció

„Különös nép a hettita”,
Hol a papság elhitette:
 A túlzott nemi élet
 Isten ellen véték;
Szégyellte a nép, ha tette.

Az impotens költő

Eldalolta D'Anunzio:
„Szép az élet, a punci jó!”
Sajna engem zavar
– Erről szól e badar –
Erektilis diszfunkció.

Villon

Kövér Margó meggyötörte,
Heréjét kerékbe törte:
„F... p...val víjon!” –
Mondta jó Francois Villon.
„Nem ért véget még e csörte!”

A kisasszony, aki nem látott még bidét

Elmélázott a bidéken
Egy szép kisasszony vidéken.
Ráült srévizavé:
„De furcsa egy izé!”
Na, ezt írja meg Weedekind!

Blake-variáció I.

Rájött arra William Blake:
A női testben van egy lék.
S azt is kifundálta,
Hogy a tigris sárga.
(Ez életrajzi adalék.)

Blake-variáció II.

William Blake kifundálta:
A női test puha párna.
S konstátálta azt is,
Hogy sárga a tigris.
Ráadásul lepingálta.

Nietzsche

Zsörtölődik szegény Nietzsche:
Mehalt Isten, ki segítse.
„Se előlről,
Se hátulról
Nem megy nekem úgy se, így se.”

Születésnapomra

Ötvenkét éves lettem én,
meglepetés e költemény:
lári-
fári.

Ajándék, mellyel meglepem
a Rotburgert, hol sör terem
s tere-
fere.

Ötvenkét évem elszelelt,
S a seggem mindig jól szelelt.
Sólet:
jó lett!

Voltam sokáig oktató,
s most: billentyűkoptató.
Jó ez?
Córesz!

Az út, hol ötvenkét éve már
Szerencsecsillagom is jár,
kesze-
kusza.

Mit hoz még, ami hátra van?
A jövődő zárva van:
csiki-
csuki.

Mínderre magasról teszek,
komolytalan s vidám leszek:
iszok,
s eszek.

Bármit mondanak a népek,
a golyóim még kemények:
tiki-
taki.

„Népemet középiskolás fokon?”
Rá – ne vegyétek túl zokon –
tojok,
gojok!

Reb Menáchem Cziczeszbeiszer* bölc mondásaiból

Az ital nem old meg semmit. Na persze, kivéve az Unicum...

Na, ezeknek legyek én antiszociális?!...

Isten IQ-ja: 1 és annyi nulla, amennyi körbééri a Naprendszer 1 milliószer.

Tervezett lírai önéletrajzi regényem címe: „Az alanyember.”

Szólás: Na, végre leesett a Tantalusz!

Hazafias rigmus: Magyar! Haynau hasad!

A nevelésről: Egy szó mint frász.

Járt utat a járatlanért el ne hagyj! Nagy hülye volt Kolumbusz, hogy ezt nem tudta!

Képzeld el egy olyan istent, aki azzal vigasztal, hogy a másvilágon is van finomfőzelék.

* Reb Menachem Cziczeszbeiszer a Borsszem Jankó c. satirikus lap népszerű figurája volt.

Ha van „elméleti pedagógus”, akkor én szeretnék „elméleti dolgozó” lenni. Mégse olyan macerás...

Nagyot csalódtam a demokráciában. Azt hittem, ingyen adják majd az Unicomot...

A depresszióm biztos jele, hogy mindennel meg vagyok elégedve.

Intrikusoknak: Ha rövid a nyelved, toldd meg egy köpéssel!

Sok van, mi csodálatos, de az embernél nincs semmi ocsmányabb.

Exupéry-parafrázis: Ne hallgass feltétlenül a tényekre, előbb-utóbb eltömítik az agyad. Hallgasd inkább a szíved dobogását. Két dobbanás közt... na, ott van az igazság!

Nem másokért jó az ember. Elsősorban maga miatt. Ha jó vagy, jegyet váltasz az univerzumba. Nevezheted akár mennyországnak is. Csodálkozol, hogy az ördög úgy fél tőled, mint a szentelt víztől?

Elmondhatom a véleményem, de nem értek vele egyet!

Hosszú életem egyetlen tapasztalata, hogy az élet rövid.

A rendszerváltás előtt az egész ország vágyott egy igazságosabb társadalomra, aztán mindenki csalódott, mert kiderült, hogy az idióta szomszédja is benne lesz.

Ady-parafrázis I.: A halál hal, és halni akar.

Ady-parafrázis II.: A halál él, és élni akar.

A NASA legújabb számításai szerint az Androméda-köd 4 000 000 000 év múlva összeütközik a mi csillagrendszerünkkel. Most nem is tudom, olyan nehéz ezzel a tudattal mindennap jönni-menni...

Újévi jókívánság: Országomat egy jóért!

Künikosz filozófiai alaptételei

I. Az élet értelme az, mit nem ért elme.

II. Az ostoba ember nem gondol semmire. A bölcs ember nem gondol a semmire.

III. Légy jó mindéletig!

Künikosz mester a Lukács fürdőben

- Mester, mi a történelem?
- Sok „tört én”-elem.

- Mester, mi az isten?
- Mi nem?

- Mester, szerinted vannak kísértetek?
- Itt mindenki sértett.

- Mester, mi a véleményed rólam?
- Minek a folt, ha üres a zsák?

- Mester, és mi a véleményed önmagadról?
- Üres zsákon teli folt.

- Mester, mi van ma: telihold vagy telehold?
- Egyik sincs. Csak Hold van.

- Mester, ismered a szófajokat?
- Ismerem.
- Tudsz mondani egy tudatmódosító-szót?
- Mindegyik szó az, ha kimondod, már valaki más vagy...

- Mester, te miért nem jársz a Lukácsba?
- Otthon mindennap gondolatzuhanyt veszek.

Pető Tóth Károly „Nagy Aforiziákum” c. könyvébe:

- Mester, te miért iszol?
- Tudod, mi a papsajt?
- Igen, egy növény, aminek a termését vagy mijeit megettük gyermekkorunkban.
- Hát ezért...
- De nem minden papsajt.
- Pláne...

- Mester, mi magasabb, mint a Csomolungma?
- Nézd, ott repül egy csomó lunda, ők tán magasabbra szállnak...

- Mester, mi a véleményed?...
- Ne is kérdezd!...
- Miért?
- Mert lesújtalak...

- Mester, miért kukorékol olyan hangosan hajnalban a kakas?
- Mert azt hiszi, hogy a nap nagyothalló.
- És a szónokok a népgyűlésen miért üvöltének?
- Csak kakaskodnak...

- Mester, szerinted a pápa kijelentései megfellebbezhetetlenek?
- Ha ezt még egyszer ki tudod mondani, feltehetsz még egy kérdést.

– Mester, szerinted a pápa kijelentései megfellebbezhetetlenek?

– Jól van, tedd fel a másik kérdést!

– Mester, mi a véleményed a diktatúráról?

– Mi lenne? Mindig az az úr, aki diktál.

– Mester, szerinted a szex jó?

– Ha sok.

– És ha kevés?

– Akkor is jó.

– Mester, szerinted jó a világ?

– Szép is, jó is.

– És nincs semmi hibája?

– Egy van.

– És mi az?

– Nem adják ingyen az Unicumot.

– Mester, szerinted is s Pilisben dobog a föld szívcsakrája?

– Nézz csak rája!

– Mester, te elégedett vagy az életeddel?

– Nem én választottam, minek szülessek...

– És ha választhatnál?

– Még tízet választanék.

– Mester, szerinted válhat egyszer belőlem is mester?

– Át tudja úszni egy fecske víz alatt az óceánt?

– Nem.

– És egy hosszú szárnyú bálna el tudna repülni Afrikáig?

– Nem.

És szerinted ezért boldogtalanok?

– Nem.

– Akkor jó.

– Mester, szerinted az emberiség menthetetlen?

– Én úgy fogalmaznék inkább, hogy a fennmaradásunk valószínűsége nulla.

– Nem értem, mi a különbség?

– Valamiből a filozófusoknak is meg kell élniük...

– Mester, szerinted lehet belőlem is filozófus?

– Van szád, nyelved, torkod?

– Igen!

– Akkor, fiam, inkább igyál egy sört.

– Mester, mit gondolsz, sörivás közben lehet levest enni?

– Hová gondolsz, fiam? Isten, ments!

– Mester, kérdezhetek még valamit?

– Tessék!

– Levesevés közben lehet sört inni?

– Már hogyan lehetne, sört minden körülmények között lehet inni...

- Mester, te szeretsz játszani?
- Igen!
- És miket játszol?
- Gyerekkoromban fogóztam, 44-ben légóztam, aztán legóztam, a 60-as években amigóztam, a 80-as években ergóztam, később punkkoncerteken pogóztam.
- És most?
- Nogóztom, fiam.

- Mester, te tudtad azt, hogy Rémus visszafelé sumér?
- Igen. Nos más?

- Mester, meg lehet élni a filozófiából?
- Elméletileg.
- És gyakorlatilag?
- Az már nem filozófia.

(2017. április, Lukács fürdő – tetőterasz)

Letésem a lantot (én is)

Égi mezőn tovalibben a felhő,
Kósza vizek csobogása alatt:
Múltam inal, ködös út a jövődő,
Csalfa jelenben hallgat a lant.

*„Nem aggul az, ki billikomra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múlt...”*

Borító, tördelés, nyomdai előkészítés,
és minden, ami most nem jut az eszünkbe:
Fogarasy Attila